

УДК 343.121(477)

Абламський С. Є.

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри кримінального процесу

факультету № 1 ХНУВС

(Харківський національний університет внутрішніх справ)

Юхно О. О.

доктор юридичних наук, професор

завідувач кафедри кримінального процесу

факультету № 1 ХНУВС

(Харківський національний університет внутрішніх справ)

СУЧАСНИЙ СТАН РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ ЗАХИСНИКА ЗА КПК УКРАЇНИ 2012 РОКУ

Сучасні процеси, що відбуваються в результаті євроінтеграції, в яких активну участь бере Україна, створили передумови для запровадження міжнародних і європейських правових стандартів захисту прав і свобод людини. Як зазначив С.В. Слінько, Конституція України гарантує державний захист прав і свобод людини та громадянина, що є головним обов'язком нашої країни. У контексті кримінального процесу поняття «державний захист», «правовий захист», «судовий захист», «захист прав і свобод» набувають рівнозначного значення, оскільки є взаємодоповнюючими [1]. Проте з таким твердженням не можна

© Абламський С. Є., Юхно О. О., 2016

© Національний університет «Острозька академія», 2016

-
- Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

погодитися, оскільки, на наш погляд, зміст кожного наведеного терміну не є рівнозначним. При цьому ключовим є слово «захист», яке в кримінальному провадженні набуває особливого значення. Підтвердженням цього є положення ст. 2 КПК України, відповідно до якої одним із завдань кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень. Отже, одноманітне розуміння і прикладне застосування інституту захисту в кримінальному провадженні має важливе значення. По-перше, воно відображає одну із функцій кримінального процесу (функція захисту); по-друге, є загальною засадою кримінального провадження (забезпечення права на захист); по-третє, виступає в якості сторони кримінального провадження (сторона захисту). Однак у правозастосовній діяльності продовжують існувати стереотипи, які зорієнтовані на другорядне ставлення до сторони захисту, що призводить до неповноцінної реалізації учасниками кримінального провадження своїх прав, свобод і законних інтересів. Відтак запроваджена змагальна модель кримінального судочинства часом є малоефективною, адже не сприяє повній реалізації прав учасників кримінального провадження.

Насправді, піднята проблема є більш широкою і складною, що зумовлює необхідність у концептуальній зміні підходів до її вирішення, перегляду наукових поглядів і, в цілому, вимагає перегляду парадигм у правозастосовній діяльності. До того ж, як слушно зауважив Т. В. Омельченко, важливим елементом ефективності нових законів є дотримання відповідних правил під час законопроектних робіт. Тобто, розробка будь-яких проектів законів повинна здійснюватися на підставі теоретично обґрунтованих наукових положень, які пройшли певну апробацію у практичній діяльності [2, с. 70]. Не виключенням із цього

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

питання є й законодавча регламентація повноважень захисника в кримінальному провадженні.

Стан дослідження. Вагомий внесок у розробку теоретичних і прикладних питань вдосконалення процесуального статусу захисника в кримінальному провадженні зробили такі вчені: Я. П. Зейкан, О. В. Капліна, Т. В. Корчева, О. О. Кочура, О. П. Кучинська, О. В. Мартовицька, Т. В. Омельченко, М. А. Погорецький, С. Л. Савицька, А. М. Титов, А. Р. Туманянц, Л. Д. Удалова, Ю. П. Янович, О. Г. Яновська та ін. Однак правові колізії в частині регламентації повноважень захисника в кримінальному провадженні за чинним КПК України свідчать про необхідність законодавчого вдосконалення його положень.

Метою статті є визначення регламентації повноважень захисника в кримінальному провадженні крізь призму законодавства України, на підставі чого запропонувати певні шляхи його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. Намагаючись максимально приблизити національне законодавство до Конституції України та європейських правових стандартів законодавець запровадив ряд нових засад, зокрема забезпечення права на захист, змагальність сторін, розумні строки та ін. Так, положеннями ст. 20 КПК України регулюються питання забезпечення права на захист, у ст. 22 розкривається зміст і сутність змагальності сторін, а в ст. 28 встановлені вимоги до визначення розумних строків. У зв'язку з цим підвищену й особливу роль відведено участі захисника як самостійного учасника кримінального провадження.

Варто відзначити той факт, що вперше на законодавчому рівні, зокрема в ст. 3 КПК України, закріплені та визначені такі терміни, як: «учасники» та «сторони кримінального провадження», до яких з-поміж інших віднесено захисника, представника та законного представника. Тобто, це ті особи, які уповноважені здійснювати захист і представляти

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

інтереси в кримінальному провадженні. З огляду на це, вважаємо, що законодавцю необхідно закріпити в окремій статті КПК України їх процесуальний статус і чітко визначити повноваження. Необхідність внесення таких змін зумовлена тим, що в ч. 5 ст. 44, ч. 4 ст. 46 КПК України лише передбачено, що законний представник, захисник користується процесуальними правами підозрюваного, обвинуваченого, крім процесуальних прав, реалізація яких здійснюється безпосередньо останнім і не може бути доручена. Теж саме стосується представника, законного представника потерпілого, цивільного позивача та відповідача (ч. 4 ст. 58, ч. 2 ст. 59, ч. 3 ст. 63, ч. 2 ст. 64 КПК України). Водночас, проаналізувавши положення КПК України щодо прав і обов'язків підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, цивільного позивача та відповідача, можна констатувати про відсутність переліку прав та обов'язків, які безпосередньо повинні реалізовуватись та виконуватись виключно вказаними учасниками кримінального провадження. Отже, залишається не зрозумілим, які ж саме права підозрюваного, обвинуваченого, потерпілого, цивільного позивача і відповідача не можуть бути реалізовані захисником, представником або законним представником.

У науково-практичному коментарі до КПК України 2012 р. зазначено, що це невід'ємні права особи, зокрема, право давати показання стосовно підозри чи обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, яке є предметом провадження [3, с. 154]. Але було б дивно, якщо захисник мав право надавати показання замість підозрюваного чи обвинуваченого. До того ж, за дослідженням Л. Д. Удалової та С. Л. Савицької, при ознайомленні зі змістом наведених статей досить складно встановити, реалізація яких прав підозрюваного, обвинуваченого не може бути доручена захиснику. З огляду на це вчені цілком доречно запропонували доповнити КПК України окремою статтею, в якій чітко визначити

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

процесуальні права захисника [4, с. 10], що ми підтримуємо. Така необхідність підтверджена і позицією практикуючих адвокатів, які під час проведення Фондацією адвокатів України семінару на тему: «Проблеми удосконалення захисту прав окремих учасників кримінального провадження» (доповідачами на якому були автори статті) вказали на цю проблему.

Беручи до уваги зміст положень наведених статей, слід наголосити, що законодавець фактично робить захисника представником. З приводу цього Ю. П. Янович слушно зауважив, що такі норми КПК України змушують повертатися до дискусії про функціональне призначення захисника в кримінальному процесі, зокрема ким він повинен бути – представником чи правозаступником? [5, с. 202]. Дійсно, треба чітко усвідомлювати, що захисник і представник – це процесуальний статус, а адвокат – це професія.

Звертаючись до норм кримінального процесуального законодавства інших країн, зокрема КПК Молдови (ст. 68), КПК Білорусії (ст. 48) та ін., бачимо, що у них повноваження захисника регламентовані більш чітко. Теж саме стосується представника і законного представника. Таким чином, наведене свідчить про необхідність чіткого закріплення в положеннях КПК України прав та обов'язків учасників кримінального провадження, які уповноважені здійснювати захист і представляти інтереси інших осіб. Водночас деякі науковці не бачать в цьому жодної проблеми, у зв'язку з чим не вбачають за доцільне вносити жодних законодавчих змін і доповнень з цього питання. На підтвердження своєї позиції вони стверджують, що в адміністративному, господарському та цивільному процесуальному законодавстві також відсутні окремі статті, які б передбачали процесуальні права адвоката-представника. До того ж, на їх думку, на сьогодні це не стало причиною для заяв адвокатів, що вони не

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

мають прав у відповідних провадженнях [6, с. 81], з чим не можна погодитись. Вважаємо, що в цьому разі відбувається підміна зовсім протилежних і в той же час самостійних процесуальних інститутів, оскільки на відміну від цивільного чи господарського процесу делегування прав у разі повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення є не виправданим.

Продовжуючи звернемо увагу на проблемні аспекти практичної реалізації засади змагальності. У контексті цього питання В. І. Фаринник зазначив, що принцип змагальності сторін обвинувачення та захисту в ході досудового розслідування є формальним і фактично стороною захисту в повній мірі не реалізується. Серед об'єктивних причин учений виділив не досить досконалі положення КПК України, які унеможливають реалізацію прав захисника, в тому числі щодо збору доказів, у повному обсязі. Так, положеннями ст. 93 КПК України встановлено, що сторона захисту здійснює збирання доказів шляхом витребування копій документів. Однак, як свідчить практика, суди зазвичай не визнають копії документів процесуальним джерелом доказів, адже згідно ч. 3 ст. 99 КПК України сторона кримінального провадження, потерпілий зобов'язані надати суду саме оригінали документів. Виключення з цього є лише випадки, передбачені ч. 5 ст. 99 КПК України [7, с. 343–344]. Більш того, незважаючи на те, що захисник наділений правом збирати в кримінальному провадженні докази (п. 8 ч. 2 ст. 42, ст. 93 КПК України), відповідного законодавчого механізму реалізації цього права не передбачено.

На сьогодні відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокату надано право опитувати осіб за їх згодою. Водночас у КПК України такого права не передбачено, а згідно з ч. 8 ст. 95 КПК України пояснення, отриманні стороною

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абрамський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

кримінального провадження, не є джерелом доказів. Відтак виникає питання: а що робити, якщо після надання пояснень особа помирає і в подальшому її не можливо допитати, але надані нею свідчення мають важливе значення для кримінального провадження. Вважаємо, що подібні ситуації повинні бути виключенням із загального порядку, у зв'язку з чим потребують законодавчого унормування.

В частині збирання захисником доказів звернемо увагу на положення ч. 3 ст. 93 КПК України, в якій законодавець передбачив такий спосіб, як шляхом здійснення інших процесуальних дій, які здатні забезпечити подання суду належних і допустимих доказів. Але ж відповідно до ч. 1 ст. 87 КПК України допустимими можуть бути лише докази, які отриманні у порядку, встановленому КПК України. Тобто, якщо в положеннях КПК України не закріплено відповідного права захисника на збирання доказів і не визначено процесуального механізму його реалізації, то й ніякої мови про здійснення інших дій не може йтися. Навіть якщо здійснення інших дій і передбачено іншими законами, то зібрані в кримінальному провадженні докази не будуть вважатись допустимими, оскільки отриманні не в порядку, передбаченому КПК України. Ураховуючи викладене, на нашу думку, ч. 3 ст. 93 КПК України доцільно доповнити наступним положенням: «Письмові пояснення осіб, отриманні захисником за їх згодою, обов'язково додаються до матеріалів кримінального провадження, та враховуються слідчим, прокурором, слідчим суддею, судом при прийнятті інших процесуальних рішень». Наприклад, на підставі представлених захисником пояснень слідчий, прокурор, суддя можуть викликати таку особу та допитати її як свідка. У такому разі отримані відомості будуть вважатися показаннями, що є одним з процесуальних джерел.

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

З метою дотримання процесуальної форми фіксації опитування, вважаємо за доцільне передбачити належний порядок його проведення. У подальшому це буде свідчити про допустимість отриманих відомостей. У такому разі, враховуючи положення ст. 103, 104 КПК України, фіксація результату опитування особи захисником має бути відображена в «протоколі опитування осіб захисником». Під час складання такого протоколу, окрім вимог, передбачених ст. 104 КПК України, захиснику слід вказати наступне: підстави надання захисником правової допомоги (за договором чи призначенням); номер адвокатського свідоцтва; засвідчити підписом добровільність надання особою пояснень.

Далі звернемо увагу на положення п. 8 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», згідно з яким захисник-адвокат має право застосовувати технічні засоби, зокрема й під час опитування. Однак, як свідчить аналіз КПК України, процесуального механізму реалізації цього права не передбачено. З огляду на це, в протоколі захиснику також слід відобразити факт застосування технічних засобів, про що ознайомити опитуваного. У цьому разі матеріали відеозапису будуть додатком до протоколу, що відповідає вимогам п. 3 ч. 1 ст. 105 КПК України. Однак при внесенні до КПК України відповідних змін з окресленого питання в ч. 1 ст. 106 КПК України також слід вказати на захисника, як суб'єкта, уповноваженого на складання протоколу процесуальної дії.

Аналогічна ситуація стосується проведення захисником такої слідчої (розшукової) дії, як огляд. У цьому питанні підтримаємо точку зору О. В. Малахової, яка слушно вважає, що обов'язковою умовою проведення огляду захисником повинно бути застосування безперервного відеозапису ходу його проведення, що долучається до протоколу. Разом із тим, здійснюючи огляд житла чи іншого володіння особи, захисник

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

зобов'язаний забезпечити участь не менше двох понятих, а до протоколу огляду додати письмову згоду на проведення огляду особою, яка ним володіє. Також захисник має право проводити вимірювання, фотографування, звуко- чи відеозапис, складати плани і схеми, виготовляти графічні зображення оглянутого місця чи окремих речей, виготовляти відбитки та зліпки. У цьому разі він має право залучити спеціаліста для надання технічної допомоги [8, с. 227–228].

Дискусійним і наразі не вирішеним залишається питання одержання захисником висновків фахівців з тих питань, що вимагають спеціальних знань. Як зазначив С. І. Яковенко, на сьогодні захисник лише формально має таке право. Про це свідчить правозастосовна практика, адже отримати такі висновки в багатьох випадках досить складно, оскільки фахівці не зобов'язані давати висновки на запити захисників, тим більше безоплатно [9, с. 248]. Але згідно зі ст. 243 КПК України сторона захисту має право як самостійно залучити експерта на договірних умовах, так і шляхом подання слідчому, прокурору, слідчому судді клопотання про проведення експертизи. У разі відмови слідчого, прокурора в задоволенні клопотання захисника про залучення експерта він має право звернутися з клопотанням про залучення експерта до слідчого судді. Однак, із урахуванням положень ст. 309 КПК України вбачається, що у випадку відмови слідчого судді в задоволенні такого клопотання захисник не має права оскаржити ухвалу слідчого судді в апеляційному порядку.

Окремо зупинимось на дотриманні в кримінальному провадженні засади «розумні строки», що суттєво впливає на здійснення належного захисту прав, свобод і законних інтересів особи. За дослідженням практиків, зокрема адвоката Д. В. Ягунова, в прикладній площині постає очевидна проблема оскарження потерпілим недотримання розумних строків у кримінальному провадженні в цілому або при проведенні

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

конкретних слідчих (розшукових) дій. Зокрема, автор звернув увагу на протиріччя положень КПК України. Так, у ч. 6 ст. 28 КПК України йдеться про клопотання, а у ст. 308 «Оскарження недотримання розумних строків» вже мова ведеться про скаргу. У зв'язку з цим на практиці в переважній більшості подібні скарги прокурорами розглядаються в порядку звернення громадян, а не в порядку, передбаченому КПК України, що свідчить про грубе порушення прокурорами своїх обов'язків. З позиції автора в даному випадку малоефективним є й судовий контроль, адже слідчі судді відмовляють у відкритті провадження за скаргою потерпілого. Таке мотивування ґрунтується на тому, що потерпілим було подано клопотання, але за змістом це клопотання є скаргою, а відтак слідчий суддя не має компетенції розглядати скарги на порушення розумних строків. Наприклад, в ухвалі слідчого судді Зарічного районного суду м. Суми від 03.10.2013 р. (справа № 591/8668/13-к) зазначено: «З поданого клопотання фактично вбачається, що ним оскаржується недотримання слідчим розумних строків. Розгляд таких скарг віднесено до компетенції прокурора вищого рівня» [10, с. 334, 335].

У наш час в практичній діяльності трапляються непоодинокі випадки, коли слідчі судді відмовляють потерпілому в клопотанні щодо порушення слідчим, прокурорам розумних строків, аргументуючи це тим, що особі не було повідомлено про підозру. Але ж у ч. 1 ст. 114 КПК України встановлено, що для забезпечення виконання сторонами кримінального провадження вимог розумного строку слідчий суддя, суд має право встановлювати процесуальні строки у межах граничного строку, передбаченого КПК України, з урахуванням обставин встановлених під час відповідного кримінального провадження. Більш того, мають місце факти, коли слідчі судді ігнорують норму ст. 55 Конституції України, яка гарантує кожній людині право будь-якими не забороненими законом

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань. Таким чином, викладені факти додатково вказують про необхідність здійснення ефективного захисту прав, свобод і законних інтересів особи в кримінальному провадженні. У цьому разі вбачається порушення норм статей 6 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, а також нехтуються рішення Європейського суду з прав людини (наприклад, рішення ЄСПЛ по справі «Загородній проти України» від 21.11.2011 р. [11]) з піднятої проблематики. У таких випадках саме професійний та обізнаний захисник більш ефективно зможе забезпечити захист особи від свавілля правоохоронних органів і суду.

Крім викладеного, за твердженням В.А. Люліч, це також стосується питань отримання та вилучення речей і документів, проведення опитування осіб, фіксування процесуальних дій та судового процесу, застосування технічних засобів та інших прав, які на законодавчому рівні не закріплено. На її думку, законодавче закріплення процесуального порядку проведення захисником слідчих (розшукових) дій дозволить йому більш ефективно використовувати зібрані дані в якості доказової інформації та позитивно вплине на визнання доказів допустимими в кримінальному провадженні [12, с. 205]. Поряд із тим М.Є. Короткевич зауважив, що координаційні центри з надання правової допомоги звітують про часті випадки порушення права на свободу та захист, особливо під час затримання особи. Зокрема, найчастіше органи досудового розслідування ігнорують законодавчі вимоги щодо негайно повідомити про затримання особи установу, що уповноважена на надання безоплатної правової допомоги [13, с. 54]. Отже, можна констатувати доцільність узгодження та вдосконалення положень КПК України та норм Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Висновки. Проведене дослідження дає можливість ствердити про

-
- Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

необхідність визначення і чіткого процесуального закріплення повноважень захисника в кримінальному провадженні. Безсумнівно, це стане запорукою забезпечення захисником ефективного захисту прав, свобод і законних інтересів особи. У зв'язку з цим слід внести відповідні зміни та доповнення до чинного законодавства України, якими унормувати процесуальну діяльність захисника-адвоката. Водночас піднята проблематика є доволі складною і багатоаспектною, з огляду на що потребує комплексного вивчення та дослідження.

Список використаних джерел

1. Слинько С. В. Проблемы реализации конституционных норм субъектами уголовного процесса : монография / С. В. Слинько. – Х.: РИФ Арсис, 2002. – 279 с.
2. Омельченка Т. В. Теоретичні колізії Кримінального процесуального кодексу України / Т. В. Омельченка // Впровадження нового Кримінального процесуального кодексу України в правоохоронну діяльність та навчальний процес: досвід та шляхи удосконалення : матеріали наук.-практ. конф., (м. Харків, 5 квіт. 2013 р.) / МВС України, Харківський нац. ун-т внутр. справ. – Х. : ХНУВС, 2013. – С. 70-74.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / за заг. ред. професорів В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.
4. Удалова Л. Д. Кримінально-процесуальні гарантії діяльності адвоката : монографія / Л. Д. Удалова, С. Л. Савицька. – К. : КНТ, 2014. – 170 с.
5. Янович Ю. П. Функціональне призначення захисника в кримінальному провадженні / Ю. П. Янович // Вісник Харківського

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

національного університету імені В. Н. Каразіна № 1082. – Вип. № 16. – 2013. – С. 200–203. – Серія «ПРАВО».

6. Новий Кримінальний процесуальний кодекс України: коментарі, роз'яснення, документи / відп. ред. В. С. Ковальський. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 408 с.

7. Фаринник В. І. Загальні правила застосування заходів забезпечення кримінального провадження : методологія реалізації в кримінальному судочинстві України / В. І. Фаринник // Митна справа. – 2014. – № 3 (93). – Ч. 2. – С. 341–351.

8. Малахова О. В. Процесуальні особливості проведення голоду захисником / О. В. Малахова // Теоретичні аспекти організації досудового розслідування : матер. всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 4 грудня 2015 р.) – Х. : ХНУВС, 2015. – С. 426–428.

9. Яковенко С. І. Механізм правового регулювання діяльності адвоката в умовах реформування кримінально-процесуального законодавства / С. І. Яковенко // Актуальні проблеми реформування кримінально-процесуального законодавства й удосконалення діяльності судових і правоохоронних органів України : матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Луганськ, 20 квітня 2012 р.) / редкол.: М.Й. Курочка, О.І. Левченков, В.І. Галаган та ін. ; МВС України, Луганський держ. ун-т внутр. справ ім. Е.О. Дідоренка. – Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2012. – С. 245–249.

10. Ягунов Д. В. Дотримання розумних строків на стадії досудового розслідування та захист прав потерпілого: окремі проблеми чинного кримінального процесуального законодавства та шляхи їх вирішення / Д. В. Ягунов // Актуальні проблеми політики. – 2014. – Вип. 53. – С. 332–341.

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

11. Справа «Загородній проти України» : рішення Європейського суду з прав людини від 21.11.2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_739.

12. Люліч А. В. Захисник як суб'єкт збирання доказів у нормах нового кримінального процесуального кодексу України / А. В. Люліч // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 2. – С. 202–206.

13. Короткевич М. Є. Забезпечення права на захист, свободу та особисту недоторканність за новим Кримінальним процесуальним кодексом України / М. Є. Короткевич // Слово Національної школи суддів України. – 2013. – № 4. – С. 52–55.

Абламський С. Є., Юхно О. О.

Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року

Статтю присвячено проблемним питанням правового регулювання статусу захисника в кримінальному провадженні за чинним КПК України. Наголошено на необхідності удосконалення процесуального статусу захисника та закріплення його повноважень в окремій статті КПК України, оскільки він є самостійним учасником кримінального провадження. На підставі вивчення юридичної літератури та слідчої практики виокремлені найбільш розповсюджені порушення прав захисника в кримінальному провадженні. У результаті проведеного дослідження автори роблять висновки про необхідність вдосконалення та узгодження законодавства України, яким регулюється діяльність захисника-адвоката.

▪ Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

Ключові слова: кримінальне провадження, функція захисту, сторона захисту, захисник, адвокат, представник, повноваження, гарантії діяльності адвоката.

Абламський С. Е., Юхно А. А.

Современное состояние регламентации полномочий защитника по УПК Украины 2012 году

Статья посвящена проблемным вопросам правового регулирования статуса защитника в уголовном производстве по действующему УПК Украины. Отмечена необходимость совершенствования процессуального статуса защитника и закрепления его полномочий в отдельной статье УПК Украины, поскольку он является самостоятельным участником уголовного производства. На основании изучения юридической литературы и следственной практики выделены наиболее распространенные нарушения прав защитника в уголовном производстве. В результате проведенного исследования авторы делают вывод о необходимости совершенствования и согласования законодательства Украины, которым регулируется деятельность защитника-адвоката.

Ключевые слова: уголовное производство, функция защиты, сторона защиты, защитник, адвокат, представитель полномочия, гарантии деятельности адвоката.

Ablamskiy S. Y., Yukhno O. O.

Current status of the regulation of the defense powers of the Criminal Procedure Code of Ukraine in 2012

The article is devoted to topical issues of legal regulation of the status of the defense in criminal proceedings under the current Code of Criminal Procedure. The necessity of improving the procedural status of the defense and

-
- Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Е. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.

consolidation of his authority in a separate article of the CPC of Ukraine, because it is a separate party to the criminal proceedings. Based on the study of legal literature and investigative practices highlighted in the most widespread violations of the rights of the defense in criminal proceedings. The study authors conclude that the need to improve and harmonize Ukrainian legislation, which regulates the activity of the defense-lawyer.

Key words: criminal proceedings, the protection function, the defense, defender, a lawyer, a representative of the powers guarantees lawyer activity.

-
- Сучасний стан регламентації повноважень захисника за КПК України 2012 року / С. Є. Абламський, О. О. Юхно // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2016. – № 2(14) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2016/n2/16asycur.pdf>.